

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 U 040253 25 Uvp
Sarajevo, 28.01.2026. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Vuković Josipa, kao predsjednika vijeća, Babić Stanković Aleksandre i Čaušević-Dučić Mirsade, kao članova vijeća, te Hodžić Merhunisa kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja J.Lj. iz S., ulica Č. broj ..., zastupanog po punomoćnicima iz Advokatskog društva Eterović d.o.o. Sarajevo, protiv akta broj: 03-15-646/18 Š.M. od 27.10.2021. godine, tuženog Federalno ministarstvo finansija/financija Sarajevo, u upravnoj stvari dodatno utvrđenih poreznih obaveza, odlučujući o zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom od strane tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 040253 21 U od 04.07.2025. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 28.01.2026. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se uvažava, presuda Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 040253 21 U od 04.07.2025. godine se preinačava i rješava:

Tužba se uvažava, pa se rješenje tuženog Federalnog ministarstva finansija/financija Sarajevo, broj: 03-15-646/18 Š.M. od 27.10.2021. godine i prvostepeno rješenje Porezne uprave Federacije BiH Kantonalnog poreznog ureda Sarajevo Odsjek za inspekcijski nadzor, broj: 13-9-02-15-11-213/18 od 11.04.2018. godine poništavaju i predmet se vraća prvostepenom organu na ponovni postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 040253 21 U od 04.07.2025. godine odbijena je tužiteljeva tužba podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja Porezne uprave Federacije BiH Kantonalnog poreznog ureda Sarajevo Odsjek za inspekcijski nadzor, broj: 13-9-02-15-11-213/18 od 11.04.2018. godine. Tim prvostepenim rješenjem tužitelju su, kao poreznom obvezniku, utvrđene dodatne porezne obaveze sa kamatama u iznosu od =193.288,45 KM, na osnovu sačinjenog Zapisnika o inspekcijskom nadzoru broj: 13-9-0215-10-213/18 od 26.03.2018. godine.

Protiv navedene presude Kantonalnog suda u Sarajevu tužitelj je, po punomoćnicima, podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke u kome je osporio zakonitost i pravilnost pobijane presude zbog povrede federalnog zakona ili

drugog federalnog propisa i zbog povrede pravila federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari putem kantonalnog suda navodeći da je prvostepeni sud prilikom donošenja iste primijenio pogrešan zakon odlučujući o prigovoru zastare prava na razrez poreza, budući se pozvao na odredbu člana 73. stav 2. tačka 1. Zakona o poreznoj upravi F BiH („Službene novine F BiH”, broj: 33/02, 28/04, 57/09, 40/10, 27/12, 7/13, 71/14 i 91/15), kojom je propisano da se razrez može izvršiti u bilo koje vrijeme: za porez ili kaznu koja se odnosi na taj porez, ako je prijava za taj porez lažna ili ako porezna prijava nije ni podnesena, a što znači da je primijenjena odredba Zakona o poreznoj upravi F BiH koja nije važila u vrijeme nastanka porezne obaveze, jer je porezna obaveza po ovoj kontroli nastala u toku 2007. godine kada je izvršen uvoz automobila, slijedom čega je u 2008. godini kada je porezna prijava navodno trebala biti predata važio Zakon o poreznoj upravi F BiH („Službene novine F BiH”, broj: 33/02, 28/04), kojim je bilo propisano da se, osim slučajeva iz stava 2. ovog člana, razrez iz Poglavlja X ovog Zakona može izvršiti u sljedećim rokovima: za porez i za kaznu koja se odnosi na taj porez, u roku od pet (5) godina nakon što je porezna prijava za taj porez podnesena ili nakon dana dospijeća tog poreza, računajući od dana koji je kasnije nastupio, za kaznu koja se ne odnosi na određeni porez, u roku od pet (5) godina nakon što je porezni prekršaj za koji je vezana ova kazna počinjen i za kamatu, u roku u kojem se razrezuje porez ili kazna na koju se plaća kamata prema ovom članu (stav 1.), te da se razrez može izvršiti u bilo koje vrijeme za porez ili kaznu koji se odnosi na taj porez, ako je porezna prijava za taj porez lažna i za kaznu koja se ne odnosi na određeni porez, ako je lice koje je počinilo porezni prekršaj namjerno prikrilo ili poduzelo bilo koju radnju da sakrije prekršaj od poreznog organa (stav 2.), a tek pune tri godine nakon što je navodno nastala porezna obaveza donesen je Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o poreznoj upravi F BiH („Službene novine F BiH”, broj: 40/10) kojim je izmijenjena navedena odredba člana 73. Zakona o poreznoj upravi F BiH („Službene novine F BiH”, broj: 33/02, 28/04, 57/09) na način da je propisano da se razrez može izvršiti u bilo koje vrijeme ako porezna prijava nije ni podnesena, pri čemu ne postoji nijedan razlog da se primjenjuje zakon koji nije važio u vrijeme nastanka porezne obaveze zbog čega je pobijana presuda, kako je navedeno, nepravilna i nezakonita.

Nadalje je u zahtjevu istaknuto da je za predmetni porez iz Zakona o porezima Kantona Sarajevo („Službene novine Kantona Sarajevo”, broj: 8/02 i 8/03), trebalo primijeniti odredbu člana 150. tog Zakona kojim je propisano da pravo na razrez poreza zastarijeva za 5 godina po isteku godine u kojoj je nastala porezna obaveza (stav 1.), a da pravo na naplatu poreza, kamate i troškove naplate poreza zastarijeva za 5 godina po isteku godine u kojoj je porez utvrđen (stav 2.), te odredbu člana 151. tog Zakona kojim je regulisan prekid zastarjelosti, nastupanje novog roka zastarjelosti, te izričito u stavu 4. da u svakom slučaju, zastarjelost nastupa po isteku deset godina od dana kada je prvi put počela teći, pa je u smislu ove zakonske odredbe apsolutna zastara poreza i naplate poreza nastala još 2018. godine i postupak je morao biti obustavljen po službenoj dužnosti.

Navedeno je da su povrijeđene odredbe Zakona o upravnom postupku i to, kako je navedeno, odredba člana 136. tog Zakona iako je citirana odredba člana 133. stav 1. navedenog Zakona, kojom je propisano da se prije donošenja rješenja imaju utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su značajne za rješenje i strankama omogućiti da ostvare i zaštite svoja prava i pravne interese, o čemu se stara službena osoba koja vodi postupak, te odredba člana 183. stav 1. kojom je propisano da radi izvođenja dokaza

vještačenjem službena osoba koja vodi postupak određuje, po službenoj dužnosti ili na prijedlog stranke, jednog vještaka, a kad ocijeni da je vještačenje složeno, može odrediti dva ili više vještaka, a iz razloga jer je tužitelj u više različitih podnesaka i izjavama na zapisnik u najmanje 7 navrata predložio da se izvede dokaz vještačenjem po vještaku grafologu na okolnost vjerodostojnosti njegovih potpisa na komisionim ugovorima o prodaji vozila koje je prvostepenom organu dostavio MUP, a u cilju dokazivanja ovih navoda dostavio je kao dokaz i presudu Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 65 0 K 400816 18 KŽ od 01.08.2018. godine, kojom je potvrđena presuda broj: 65 0 K 400816 14 K od 27.04.2017. godine, a kojom je tužitelj iz ovog upravnog spora oslobođen od optužbe upravo radi djela nedopuštene trgovine, a u kom postupku je već izvršeno grafološko vještačenje potpisa na predmetnim ugovorima, pa isti nisu mogli biti osnov za utvrđivanje visine dodatne porezne obaveze. U konačnici je istakao da on nije sporio da se bavi privrednom djelatnošću, ali da prihode nije sticao od prodaje predmetnih vozila, već od naknade što je iste vozio kao vozač, jer je imao hrvatsku putovnicu, naglašavajući da nije isto ako plati porez na osnovicu od =250,00 KM i porez na osnovicu od =19.300,00 KM, kao da je stvarno prodao u svoje ime i za svoj račun svih 26 vozila, što on nije učinio, pa je zbog svega navedenog predložio da se zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno rješavanje prvostepenom sudu ili da se pobijana presuda preinači i poništi osporeno rješenje tuženog organa.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi je predložio da se isti odbije iz razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude prvostepenog suda u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga :

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud poprimio utvrđenim da je osporenim rješenjem tuženog organa broj: 03-15-646/18 Š.M. od 27.10.2021. godine pravilno odbijena tužiteljeva žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja Porezne uprave Federacije BiH Kantonalnog poreznog ureda Sarajevo Odsjek za inspekcijski nadzor, broj: 13-9-02-15-11-213/18 od 11.04.2018. godine, kojim mu je naloženo da uplati dodatno utvrđene porezne obaveze sa pripadajućom kamatom u ukupnom iznosu od =193.288,45 KM u skladu sa članom 93. Zakona o porezima Kantona Sarajevo („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj: 8/02, 1/03, 8/03 i 25/06), a koje su utvrđene u postupku inspekcijskog nadzora izvršenog u skladu sa odredbom člana 64. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 33/02, 28/04, 57/09, 40/10, 27/12, 7/13, 71/14, 91/15 i 44/22).

U obrazloženju pobijane presude prvostepeni sud je cijenio neosnovanim navode tužbe cijeneći, pored ostalog, da su pravilno tužitelju, kao poreznom obvezniku, utvrđene predmetne dodatne porezne obaveze u inspekcijskom nadzoru, na osnovu uvida u dostavljenu dokumentaciju Ministarstva unutrašnjih poslova Uprava policije Grada Sarajeva, odnosno kopija kupoprodajnih ugovora po carinskim deklaracijama (JCI), Komisionih ugovora o prodaji predmetnih motornih vozila, na kojima je označen komitent J.Lj. iz S., odnosno tužitelj iz ovog upravnog spora, a budući je na pouzdan i zakonit način utvrđeno da J.Lj. iz S. nije registrovan za obavljanje trgovine automobilima (bespravan rad), te mu je shodno članu 93. Zakona

o porezima Kantona Sarajevo („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj: 8/02 i 8/03), pravilno obračunat porez na dobit u iznosu od =75.942,50 KM, na osnovicu koja predstavlja ukupan prihod od prodaje predmetnih vozila u iznosu od =151.885,00 KM, primjenom stope od 50%, te da su pravilno utvrđene dodatne porezne obaveze sa kamatama u ukupnom iznosu od =193.288,45 KM.

Nadalje je prvostepeni sud cijenio da su porezni inspektori proveli vrlo detaljan i potpun ponovni postupak, u okviru kojeg su cijenjene izjave svjedoka navedenih u obrazloženju prvostepenog rješenja koje su dovedene u vezu sa dokazima - dokumentacijom dostavljenom od strane Uprave policije Ministarstva unutrašnjih poslova, koje je organu dostavilo kopije ugovora po JCI, a od navedenih lica koja su dali izjave niko nije evidentiran kao kupac, nisu upisani kao vlasnici motornih vozila, niti kao prodavci, te da su date izjave od jedne osobe za više vozila, u više slučajeva, a da „većina automobila je putem posrednika komisionara sačinila ugovor o komisionu na ime J.Lj. (tužitelj)“, a treće lice se pojavljuje sa izjavom da je prodavac istog automobila, pa kako za sve izjave koje su dali svjedoci nije prezentovan nijedan materijalni dokaz kojim bi se dokazalo da je za njih vozilo kupljeno ili da su oni prodavali automobile, to je sud ponovio zaključak tuženog organa da se na podlozi takvih dokaza (izjava svjedoka) ne može izvesti zaključak o osnovanosti tužiteljevih navoda kojima tvrdi da se nije bavio trgovinom uvezenih vozila. U pobijanoj presudi cijanjeno je i da se neosnovano tužitelj poziva na presudu donesenu u krivičnom postupku, kojom je oslobođen od optužbe za krivično djelo Nedoizvoljena trgovina iz člana 267. KZ F BiH, u kom dijelu je prvostepeni sud takođe u potpunosti ponovio obrazloženje osporenog rješenja tuženog organa i razloge zbog kojih je tuženi organ cijenio da ova činjenica nije od uticaja na rješavanje porezno-upravne stvari, te u konačnici cijenio da je u konkretnom slučaju utvrđeno da postoji promet - prodaja roba (u konkretnom automobilu), ostvareni prihod i neplaćene porezne obaveze po ostvarenom prihodu i da je porezna obaveza - porez na dobit fizičkog lica, pravilno i zakonito utvrđena od strane nadležnih poreznih organa.

Imajući u vidu stanje upravnog spisa i obrazloženje pobijane presude pravilnost presude je dovedena u pitanje, a navodi zahtjeva za vanredno preispitivanje sudske odluke o učinjenim povredama pravila postupka od strane poreznih organa ukazuju su osnovanim.

Naime, iz stanja upravnog spisa proizilazi da je povrijeđena odredba člana 133. stav 1. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije BiH“, broj: 2/98, 48/99 i 61/22) na koju tužitelj u zahtjevu za vanredno preispitivanje ukazuje (iako netačno navodi da se radi o odredbi člana 136. ovog Zakona), pri čemu se, prema stanju upravnog spisa, ne može prihvatiti zaključak prvostepenog suda da „postoje relevantni dokazi o ostvarenom prihodu“.

Prije svega, iz stanja spisa i obrazloženja rješenja poreznih organa proizilazi da su porezni organi cijenili utvrđenim da je tužitelj iz ovog upravnog spora vršio uvoz i prodaju automobila za šta nije imao odobrenje nadležnog organa, a što utvrđuju na osnovu 26 JCI i faktura komisionara. Kako je JCI (Jedinstvena carinska isprava) ključni pisani carinski dokument koji se koristi za prijavu robe pri uvozu, izvozu ili provožu, koji sadrži podatke o fakturi ino-dobavljača, vrsti i vrijednosti robe i koji služi kao osnova za obračun carinskih dažbina i PDV-a, to prvenstveno stvara nejasnoće po pitanju utvrđenja poreza iz kantonalnog zakona u vezi sa carinskim dokumentima koji

opredjeljuju nadležnost Uprave za indirektno oporezivanje, a ove nejasnoće porezni organi ne otklanjaju već predmetno oporezivanje tokom čitavog postupka vezuju i za uvoz i za prodaju automobila, kako u zapisnicima o izvršenom inspekcijskom nadzoru (broj: 13-9-02-15-10-119/14 od 10.11.2014. godine i broj: 134-9-02-15-10-213/18 od 26.03.2018. godine koji se nalaze u spisu, jer se prvobitno sačinjeni zapisnik o izvršenom inspekcijskom nadzoru iz 2008. godine na osnovu koga je doneseno prvo rješenje prvostepenog organa broj: 10-09-02-15-1-159-1/08 od 16.02.2009. godine ne nalazi u spisu), tako i u rješenjima prvostepenog organa broj: 13-9-02-15-11-119/14 od 01.12.2014. godine i broj: 13-9-02-15-11-213/18 od 11.04.2018. godine)

Nadalje, ukoliko se radi o porezu propisanom odredbom člana 93. Zakona o porezima Kantona Sarajevo („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj: 8/02, 1/03, 8/03 i 25/06), onda se iz stanja upravnog spisa ne može zaključiti da je utvrđeno postojanje uslova razrez ovog poreza, pogotovo ne u iznosu koji je naveden u rješenju prvostepenog organa.

Ovo iz razloga što je citiranom zakonskom odredbom u stavu 1. propisano da će se fizičko lice koje bez odobrenja nadležnog organa vrši djelatnost za koju je propisano prethodno pribavljanje odobrenja za rad ili za koju se odobrenje ne može izdati, zadužiti porezom, a stavom 2. da je osnovica poreza za obveznike iz prethodnog stava ukupno naplaćeni prihod na koju se primjenjuje stopa poreza na dobit u iznosu od 50%.

Obzirom na ovakvu (jasno formulisanu) sadržinu zakonske odredbe uslovi za zaduženje predmetnim porezom određenog fizičkog lica su: da to lice bez odobrenja nadležnog organa vrši djelatnost za koju je propisano prethodno pribavljanje odobrenja za rad, da je po tom osnovu naplatilo prihod i da se utvrdi koliki je ukupno naplaćeni prihod na koji se ima primijeniti propisana stopa poreza na dobit.

U konkretnom slučaju nejasno je na osnovu čega je utvrđeno ispunjenje ovih uslova iz razloga što porezni organi smatraju utvrđenim da je tužitelj bez odobrenja nadležnog organa vršio djelatnost trgovine (što bezrezervno prihvata prvostepeni sud), a pri tome potpuno zanemaruju da obavljanje nedozvoljene trgovine nije utvrđeno u krivičnom postupku, pri čemu ne prihvataju rezultate dokazivanja iz tog postupka, a niti se prvostepeni organ na bilo koji način očituje o ovoj oslobađajućoj krivičnoj presudi i činjenicama koje su dokazane u postupku koji je prethodio istoj (niti u Zapisniku o izvršenom inspekcijskom nadzoru, niti u prvostepenom rješenju), dok tuženi u osporenom rješenju cijeni da dostavljanje navedene krivične presude nema uticaja na rješavanje ove konkretne porezno-upravne stvari, jer se u krivičnom postupku ispituje postojanje krivičnog djela i utvrđuje eventualna krivica optuženog (u objektivnom i subjektivnom smislu), a koja krivična odgovornost je šira od prekršajne, dok se u poreznim stvarima kao što je predmetna, cijeni postojanje relevantnih dokaza da postoji promet - prodaja roba (u konkretnom automobila), ostvareni prihod i neplaćene porezne obaveze po ostvarenom prihodu, a što je u konkretnom slučaju utvrđeno, iz čega jasno proizilazi da oslobađanje tužitelja krivice, odnosno krivične odgovornosti od izvršenja navedenog krivičnog djela, samo po sebi ne implicira njegovo ekskulpiranje i od prekršajne odgovornosti u poreznim stvarima, odnosno ne oslobađa ga od obaveze uplate dodatno utvrđenih poreznih obaveza - poreza na dobit fizičkog lica, a što opet bezrezervno prihvata prvostepeni sud.

Međutim, porezni organi se uopšte ne izjašnjavaju o rezultatima izvedenih dokaza u postupku koji je prethodio donošenju predmetne krivične presude u kome je vještačenjem po vještaku grafološke struke utvrđeno da se tužitelj potpis nalazi na svega 5 (pet) ugovora o komisionoj prodaji, a niti na bilo koji način tokom čitavog postupka odlučuju o tužiteljevom prijedlogu za izvođenje (i u ovom postupku) dokaza vještačenjem po vještaku grafološke struke. Pri tome se ove konstatacije odnose na posljednja 2 (dva) provedena postupka inspekcijanskog nadzora (u kojim su sačinjeni zapisnici o izvršenom inspekcijanskom nadzoru broj: 13-9-02-15-10-119/14 od 10.11.2014. godine i broj: 134-9-02-15-10-213/18 od 26.03.2018. godine koji se nalaze u spisu), jer se u dostavljenom upravnom spisu ne nalazi prvobitno sačinjeni zapisnik o izvršenom inspekcijanskom nadzoru iz 2008. godine na osnovu koga je doneseno prvo rješenje prvostepenog organa broj: 10-09-02-15-1-159-1/08 od 16.02.2009. godine, kao ni to rješenje, a ni dijelovi spisa koji se odnose na pokretanje i prvobitno vođenje postupka. Naime, hronološki najstariji akt koji je dostavljen sudu u upravnom spisu je presuda Kantonalnog suda u Sarajevu, broj: 09 0 U 005886 10 U od 28.01.2014. godine, iako je ovaj Sud u više navrata ukazivao na obavezu tuženog organa da u skladu sa odredbom člana 27. stav 3. Zakona o upravnim sporovima pošalje sudu sve spise koji se odnose na predmet, jer se tek na osnovu toga može ocijeniti pravilnost i zakonitost osporenog rješenja.

Postupajući na naprijed opisani način po pitanju tužiteljevog predlaganja (i izvođenja) dokaza evidentno je da su, na šta se osnovano ukazuje u zahtjevu za vanredno preispitivanje, povrijeđene odredbe člana 183. Zakona o upravnom postupku.

Ovo posebno iz razloga što je, kako proizilazi, na osnovu svih ugovora o komisionoj prodaji utvrđen ukupno naplaćeni prihod iako je u krivičnom postupku utvrđeno da je samo 5 (pet) ugovora o komisionu nesporno potpisao tužitelj, a koji prihod prema stavu 2. člana 93. Zakona o porezima Kantona Sarajevo predstavlja osnovicu poreza, pa je time (i u slučaju da je utvrđeno da se tužitelj bavio privrednom djelatnošću bez odobrenja i da je pravilno kao porezni obveznik zadužen predmetnim porezom) potpuno nejasno kako je utvrđen ukupno naplaćeni prihod na koji se primjenjuje stopa poreza na dobit u iznosu od 50%, jer se ne može prihvatiti ovlaštenje Porezne uprave da koristi indicije za utvrđivanje tačne porezne obaveze poreznog obveznika u smislu člana 67. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH u situaciji kada postoje dokazi da su samo neki ugovori potpisani od strane tužitelja, a što bi ukazivalo da po osnovu ostalih nije ostvario prihod, a pri čemu u odnosu na te ugovore nisu provedene bilo kakve dodatne provjere.

Prvostepeni sud sve ove nedostatke nije niti uočio, niti konstatovao, iako su na ovaj način prilikom donošenja prvostepenog rješenja učinjene povrede pravila postupka koje su mogle biti od uticaja na rješavanje stvari, koje nije otklonio tuženi kao drugostepeni organ, a niti prvostepeni sud pri donošenju pobijane presude zbog čega je zahtjev za vanredno preispitivanje osnovan.

Pri tome, ne mogu se prihvatiti prigovori tužitelja da je primijenjen zakon koji nije važio u vrijeme nastanka porezne obaveze iz razloga što je prvo prvostepeno rješenje u predmetnoj upravnoj stvari doneseno 16.02.2009. godine iz čega proizilazi da je razrez poreza izvršen u roku od pet (5) godina od dana dospijeća predmetnog poreza, pri čemu su ovi navodi prvi put istaknuti u zahtjevu za vanredno preispitivanje, pa se o

istim, suprotno navodima zahtjeva za vanredno preispitivanje, prvostepeni sud i porezni organi nisu ni očitovali.

Ne može se prihvatiti ni prigovor zastare prema odredbama člana 150. i 151. Zakona o porezima Kantona Sarajevo („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj: 8/02, 1/03, 8/03 i 25/06), jer je odredbom člana 1. stav 2. Zakona o poreznoj upravi Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“, broj: 33/02, 28/04, 57/09, 40/10, 27/12, 7/13, 71/14, 91/15 i 44/22) propisano da se ovaj Zakon odnosi na provođenje i izvršavanje aktivnosti iz oblasti svih vrsta federalnih, kantonalnih, gradskih i općinskih poreza i doprinosa, taksi, posebnih naknada, članarina turističkih zajednica, članarina obrtničkih komora i novčanih kazni za porezne prekršaje, dok je članom 2. istog Zakona propisano da ukoliko su odredbe ovog Zakona kojima se reguliše, pored ostalog pobrojanog, razrez i naplata poreza, prinudna naplata poreznih obaveza, inspeksijski nadzor, obračun i naplata kamata, odbici i povrat više plaćenih poreza, te rokovi zastare za razrez, drugačije uređene drugim zakonima u Federaciji, tada će odredbe ovog Zakona imati prioritet nad drugim odredbama u navedenim oblastima.

Međutim, kako je pravilnost i zakonitost pobijana presuda dovedena u pitanje ostalim naprijed izloženim navodima zahtjeva, odnosno kako zbog svega naprijed izloženog prvostepeni sud nije mogao osporeno rješenje tuženog organa i prvostepeno rješenje kojim su tužitelju utvrđene dodatne porezne obaveze sa kamatama ocijeniti pravilnim i zakonitim, to je valjalo odlučiti kao u izreci presude.

Zbog svega navedenog ovaj Sud je osnovu člana 46. stav 2. Zakona o upravnim sporovima zahtjev za vanredno preispitivanje uvažio i pobijanu presuda preinačio tako da je uvažio tužbu, te poništio osporeno rješenje tuženog i rješenje prvostepenog organa i predmet vratio prvostepenom organu na ponovni postupak, koji postupak će taj organ provesti imajući u vidu sve primjedbe ovog Suda, uz ocjenu svih tužiteljevih navoda, te omogućiti tužitelju da u postupku učestvuje u skladu sa izričitim odredbama Zakona o upravnom postupku, što znači omogućiti mu predlaganje i izvođenje dokaza, te nakon toga, uz ocjenu svih podnesenih dokaza, na jasan i pouzdan način utvrditi da li su ispunjeni uslovi za zaduženje tužitelja porezom iz člana 93. Zakona o porezima Kantona Sarajevo („Službene novine Kantona Sarajevo“, broj: 8/02, 1/03, 8/03 i 25/06) i u kojoj visini, a što je sve uslov za pravilno i zakonito rješavanje u predmetnoj upravnoj stvari.

Zapisničar
Hodžić Merhunisa, s.r.

Predsjednik vijeća
Vuković Josip, s.r.